

Îngrijorări...

(Daniela Caraman Fotea, 6 iunie 2006)

2006 este, știm, un an Enescu; concertele, manifestările legate de compozitor, de creația lui s-au cam rărit. Se vorbește însă, chiar de la cele mai înalte tribune, de 2007, anul în care Festivalul Internațional „George Enescu” își va serba „majoratul” – prin cea de a 18-a ediție, o nouă reverență a românilor și nu numai, față de artistul care onorează însemnele de excelență ale spiritului latin: ordine, claritate, echilibru.

Am avut așadar 17 ediții coagulate într-un festival grandios, care a consolidat imaginea statului pe plan internațional, sub egida guvernului țării, a forurilor culturale semnificative: Academia, Ministerul Culturii, Radioteleviziunea, artiștii-mari care au acceptat conjunctura istorică. Chiar de la începuturi, din 1958, se înțelegea că... prăpastia nu se trece cu salturi mici. Iar exercițiul de imagine este valabil și în zilele noastre.

Festivalul a cunoscut „veștejiri” datorate conjuncturilor politice, dar a renăscut cu fast după 1989. Puțini sunt cei care evaluează exact, cred, ce înseamnă punerea în pagină a unui asemenea maraton. De la soft – programul muzical, distribuția marelui spectacol, la hard – organizarea, pe care am avut ocazia de a o observa din proximitate, sub bagheta Arteximului. Ce investiție de profesionalism! Precizia de cronometru în coordonarea miilor de artiști care vin și pleacă, diplomația de a rezolva cereri, adeseori îngemănate cu toane și fantezii, transformarea „cărămizilor” de hârtie tipărită în programe și bilete, gestionarea de miliarde! Totul trebuind să meargă perfect și a mers, grație și lui Mihai Constantinescu, directorul instituției.

De ce notez aceste lucruri, acum? Pentru că răspunderea față de Festival este enormă, iar în ultimă instanță, toate acele eforturi de concept, impresariere și coordonare au un final, desfășurat pe un câmp – să-i spun „de bătaie”: sala de concert. A fost în proporție dominantă – Sala Palatului, găzduind în timp celebritățile secolului. Am văzut-o de multe ori plină ochi, cu toate impedimentele de acustică, de inconfort, foarte bine cunoscute (sala nefiind concepută pentru concert). Dar, suntem, iată, asigurați, acum, cu 15 luni înainte de primul gong al Festivalului, că situația se va schimba. Evident în bine. Cu reamenajări, sală nouă a Palatului: proiecte atât de frumoase!

Dar, se va întâmpla așa? pentru că febra demolatoare fără a se pune ceva în loc, domină anii din urmă. Ieșirile în media pe temă – Sala Palatului în contextul urbanistic al capitalei, sunt puțin încurajatoare; într-o recentă emisiune TV de duminică seara, așteptările noastre, public, melomani, profesioniști au fost diluate. Așadar, va fi oare Enescu respectat și prin materializarea, la virgulă, a promisiunilor atât de ademenitoare, enunțate de la cele mai înalte tribune? Continui să mă întreb. Deocamdată retoric...